

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Consiglio di Stato (Italia) on esittänyt 1.2.2022 – Viagogo AG v. Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato**

(Asia C-70/22)

(2022/C 165/38)

Oikeudenkäyntikieli: italia

**Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim**

Consiglio di Stato

**Pääasian asianosaiset**

Kantaja: Viagogo AG

Vastaaja: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

**Ennakkoratkaisukysymykset**

- 1) Onko direktiivi 2000/31/EY<sup>(1)</sup> ja erityisesti sen 3, 14 ja 15 artikla, kun niitä luetaan yhdessä SEUT 56 artiklan kanssa, esteenä tapahtumien pääsylippujen myynnistä jälkimarkkinoilla annetun jäsenvaltion sellaisen lainsäädännön soveltamiselle, jonka seurauksena käsiteltävässä asiassa valittajana olevan kaltaiselta EU:ssa toimivalta hosting-alustan hallinnoijalta viedään mahdollisuus tarjota kolmansille käyttäjille jälkimarkkinoilla myytäviä esitysten pääsylippuja koskevia ilmoituspalveluja ja jolla kyseinen toiminta varataan ainoastaan myyjille, tapahtumien järjestäjille tai muille tahoille, jotka viranomainen on valtuuttanut laskemaan liikkeeseen pääsylippuja ensimmäisillä sertifioitujen järjestelmien kautta?
- 2) Ovatko SEUT 102 ja SEUT 106 artiklan määräykset yhdessä luettuna lisäksi esteenä tapahtumien pääsylippujen myynnistä annetun jäsenvaltion sellaisen lainsäädännön soveltamiselle, jossa kaikki pääsylippujen jälkimarkkinoihin liittyvät palvelut (etenkin välityspalvelut) varataan ainoastaan myyjille, tapahtumien järjestäjille tai muille tahoille, jotka on valtuutettu laskemaan liikkeeseen pääsylippuja ensimmäisillä sertifioitujen järjestelmien kautta, ja jolla kyseinen toiminta varataan tietoyhteiskunnan palvelujen tarjoajille, jotka aikovat toimia direktiivin 2000/31/EY 14 ja 15 artiklassa tarkoitettuna hosting-palvelun tarjoajana, etenkin kun, kuten käsiteltävässä asiassa, mainittu varaaminen johtaa siihen, että pääsylippujen jakelun ensimmäisillä määrävissä asemassa oleva toimija voi laajentaa määrävän asemansa jälkimarkkinoiden välityspalveluihin?
- 3) Onko unionin lainsäädännössä ja erityisesti direktiivissä 2000/31/EY tarkoitettu passiivisen hosting-palvelun tarjoajan käsite sovellettavissa ainoastaan silloin, kun kyse ei ole minkäänlaisesta käyttäjien julkaiseman sisällön suodattamiseen, valintaan, indeksointiin, järjestämiseen, luettelointiin, koostamiseen, arviointiin, käyttöön, muokkaamiseen, poistamiseen tai edistämiseen liittyvästä toiminnasta, jolloin nämä tunnusmerkit ovat ainoastaan esimerkkejä eikä niiden kaikkien tarvitse täytyä, koska niitä voidaan jo sellaisenaan pitää merkityksellisenä osoituksena palvelun hoitamisesta liiketoimintana ja/tai osoituksena menetelmästä, joilla arvioidaan käyttäjien käyttäytymistä käyttäjäuskollisuuden lisäämiseksi, vai jätetäänkö edellä mainittujen seikkojen merkityksellisyyden arviointi ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtäväksi siten, että myös vain vähintään yhden tällaisen seikan täytyessä palveluja voidaan pitää pääasiallisesti neutraaleina ja ne voidaan sen perusteella luokitella passiiviseksi hosting-palvelun tarjoamiseksi?

<sup>(1)</sup> Tietoyhteiskunnan palveluja, erityisesti sähköistä kaupankäyntiä, sisämarkkinoilla koskevista tietyistä oikeudellisista näkökohdista 8.6.2000 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/31/EY ("Direktiivi sähköisestä kaupankäynnistä") (EYVL 2000, L 178, s. 1).

**Valitus, jonka Grupa Azoty S.A., Azomureş SA ja Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis ovat tehneet 3.2.2022 unionin yleisen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-726/20, Grupa Azoty and Others v. komissio, 29.11.2021 antamasta määräyksestä**

(Asia C-73/22 P)

(2022/C 165/39)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

**Asianosaiset**

Valittajat: Grupa Azoty S.A., Azomureş SA ja Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis (edustajat: asianajajat D. Haverbeke, L. Ruessmann ja P. Sellar)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

### Vaatimukset

Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen määräyksen, ja
- ottaa tutkittavaksi valittajien SEUT 263 artiklaan perustuvan vaatimuksen kumota osittain komission 25.9.2020 antama tiedonanto, jonka otsikko on ”Suuntaviivat tietyistä päästökauppajärjestelmään liittyvistä valtiontukitoimenpiteistä vuoden 2021 jälkeen”<sup>(1)</sup>, tai
- toissijaisesti kumoaa valituksenalaisen määräyksen sillä perusteella, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt lykätä ratkaisua tutkittavaksi ottamisesta, kunnes kanteen perusteltavuus on tutkittu, ja
- palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen kanteen perusteltavuuden tutkimiseksi, ja
- määrää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta valittajille, ja
- määrää, että oikeudenkäyntikuluista unionin yleisen tuomioistuimen käsittelyssä päätetään, kunnes tämä on päättänyt kanteen tutkimisen.

### Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittajat nojautuvat valituksensa tueksi kahteen valitusperusteeseen.

Ensimmäinen valitusperuste: riittämättömät perustelut.

- Unionin yleinen tuomioistuin ei noudattanut velvollisuuttaan esittää riittävät perustelut. Ensiksi valituksenalaisen määräyksen 34–48 ja 49–51 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin ei käsitellyt valittajien sille esittämiä väitteitä eikä selvittänyt käsiteltävän asian asiasisältöä. Toiseksi se ei esittänyt, miksi vain tietyn sekundaarilainsäädännön nojalla annetut komission päätökset voivat koskea suoraan valittajia. Tämä koskee valituksenalaisen määräyksen 38 kohtaa.

Toinen valitusperuste: Unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todeten, ettei asia koske valittajia suoraan.

- Unionin yleinen tuomioistuin viittaa vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön muistuttaakseen suoraan koskemisen arviointiperusteesta valituksenalaisen määräyksen 26–30 kohdassa. Tämän suoraan koskemisen tarkastelussa unionin yleisen tuomioistuimen on arvioitava riitautetun toimen merkitystä, luonnetta, tarkoitusta ja sisältöä sekä toiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, joiden osa se on. Unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen arvioidessaan SEUT 263 artiklan vaatimusta ”suoraan koskemisesta”, kun se ei tehnyt tätä. Tämä koskee valituksenalaisen määräyksen 34–48 kohtaa. Unionin yleinen tuomioistuin on luonut skenaarion, jossa valittajat on jätetty ilman oikeussuojakeinoa. Unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei ottanut huomioon ja soveltanut asianmukaisesti suoran koskemisen arviointiperustetta.

Toissijaisesti unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt lykätä ratkaisua tutkittavaksi ottamisesta, kunnes kanteen perusteltavuus on tarkastettu.

- Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 130 artiklan 7 ja 8 kohdassa edellytetään, että unionin yleinen tuomioistuin lykkää kanteen tutkittavaksi ottamista koskevaa ratkaisuaan kunnes se on ratkaisee pääasian, jos se on erityisestä syystä aiheellista, ja asettaa uudet määräjät asian käsittelyn jatkamiseksi. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan nämä erityiset syyt ovat kyseessä, kun lykkääminen on tarpeen asianmukaisen oikeudenhoidon kannalta.
- Unionin yleistä tuomioistuinta pyydettiin arvioimaan riitautetun toimen luonnetta, sisältöä ja asiayhteyttä sen määrittämiseksi, koskeeko se valittajia suoraan. Tätä varten on tarpeen arvioida oikeustoimen sisältöä ja sitä, asetetaanko sillä jäsenvaltioille itsenäisiä oikeudellisia velvoitteita. Tämä arviointi menee päällekkäin ensimmäisen valitusperusteen perusteltavuuden tarkastamisen kanssa siltä osin, puuttuiko komissiolta toimivalta antaa riitautetun oikeustoimen liite I. Kun unionin yleinen tuomioistuin ei lykännyt ratkaisuaan komission vaatimuksesta jättää kanne tutkimatta, kunnes perusteltavuus on tarkastettu, se rikkoi työjärjestyksensä 130 artiklan 7 ja 8 kohtaa.

<sup>(1)</sup> EUVL 2020 C 317, s. 5.